

ЕТО ЗАЩО ГРАЖДАНСКОТО ОБЩЕСТВО НЕ Е ЕДИННО

Емилия-Боряна Славкова

“Защо гражданското общество не е единно?”

<http://saprotiva.org/zashto-grajdanskoto-obshteshtvo-ne-e-edinno/>

Всъщност, това, за което става дума по-долу, е вече добре известно на хората с будно съзнание, интересувачи се от същинския процес на българския обществен живот, известно е на тези, които гледат истината в очите, готови са да говорят за нея и да търсят истинските решения. Достатъчно е да се разтърси човек из интернета.

Когато през есента на 1989 г. у нас се сбъдна голямата промяна, на никого от обикновените българи, които възбудено и с надежда ходеха на първите големи митинги, и през ум не минаваше, че висшестоящи „партийни другари”, при това не само български, но преди всичко съветски, отдавна вече са се договорили и „братски прегърнали” със своя отвъдокеански „класов враг”, за да сколасат да приберат всички блага, които, малко или много, добри или лоши, по времето на социализма след принуди и жертви българите създадоха с много лишения и труд. Презряната договореност беше държана прикрита зад кулисите повече от 20 години, през които хората катастрофално осиромашаха и стопанството се опустоши. И това се извърши и продължава да става според договореност, по силата на която българското стопанство е предвидено да стане не просто пазарно със свободна конкуренция. Замислен е и се реализира съвършен, фундаменталистки пазар, без каквато и да било държавна намеса, в интерес на глобалните корпорации и на глобалния финансов капитал. И доста дълго време мнозинството хора не разбираха защо точно се случва кошмарът у нас. А целите са поставени от установения през 1989 г. т.нар. Вашингтонски консенсус между Конгреса и Федералният резерв на САЩ, Международния валутен фонд (МВФ), Световната банка и важни американски think tanks за налагане такъв пазар и глобалистки подход в икономиката в страните от Латинска Америка и впоследствие в Източна Европа. Известните десет политически „препоръки” на този консенсус са: **поддържане минимален бюджетен дефицит,**

т.е. свиване на бюджета, данъчни реформи, изискващи нисък лихвен процент и голяма данъчна стабилност, освобождаване на финансовите пазари, свободен обменен курс на националната валута, премахване бариерите за навлизане в националните пазари, освобождаване на външната търговия чрез ниски мита, улесняване директните чуждестранни инвестиции, приватизация, дерегулиране на икономиката и защита правата на собственост. Те водят до такива античовешки политики като, например, плоския вместо прогресивен данък, увеличението на възрастта за пенсиониране, рязко понижаване доходите на хората. Едва през 2011 г. тогавашният изпълнителен директор на МВФ Доминик Строс-Кан заявява, че „Вашингтонският консенсус“ с неговите опростени икономически представи и рецепти се е провалил с настъпването на Световната икономическа криза от 2007 г. и остава в историята. И това му струва поста в МВФ. Но беше възвестен нов консенсус, при който за стабилизиране на световната икономика се възлагат надежди на ЕС.

Предвидените във Вашингтонския консенсус мерки преследват световно господство на шепа хора-кукловоди от световната финансова олигархия и политически елит, които се стремят да заставят останалия свят да работи за тях в условията на нарастваща въглеродна и енергийна недостатъчност. Те причиняват унищожаване на средната класа, на националния пазар, на тъканта на слабите нации в лишените от здраво функциониращ демократичен механизъм национални държави. Моделът на това развитие се нарича **неолиберализъм**. В стремежа си да се превърнат в част от глобалния „елит“ управляващите в България станаха съглашатели, компрадори, действащи в услуга на този глобален „елит“, против интереса на българите и българската държава. Така те обрекоха на опустошение и гибел нацията и страната.

Тази договореност днес вече е превърнала българите в изцяло колониално подчинен, изгубил държавния си суверенитет народ. Най-яркият израз на това е дейността на правителството на ГЕРБ, което е изцяло неолиберален, чужд проект, обслужващ неоколониалните глобалистки интереси. Когато по „елитистки“ маниер сменяха коренно социално-икономическата система, на

която обричаха българите, „върховете” в БКП не „удостоиха” обществото с никакъв анализ и отчет на своето 45-годишно управление. Също толкова тоталитарно и презрително към българите политическата върхушка не е разяснила ясно и почтено и до днес огромните разлики между двата основни модела на капитализма и демокрацията в САЩ и Западна Европа. Никоя политическа сила в България не е задавала въпроса какъв вид социално-икономическо общество искат да бъде създавано българските граждани, неограмотени и неосветлени по времето на социализма, а и до днес, по въпроса за развитието, разновидностите и възможностите на капитализма. Така политическите сили подложиха народа на нечувана заблуда и измама, като обявиха, че ще се изгражда просто „демокрация”, която на дело не се и изгражда.

За прилагането на неолибералистката идея, водеща до разяждане и заличаване на слабата национална държава, още от началото на 90-те години у нас е мобилизирана огромна армия „мозъчни тръстове”, „think tanks”, неправителствени организации (НПО), свързани с възникналия още през 70-те години либерален интернационал, организиран от Световната банка, Световната търговска организация, доминирани от неолиберализма Европейска комисия и ОИСР и др. организации, който разпространява с невероятна скорост продуктите на псевдонауката на неолибералната „демокрация”. Това започва чрез вкарване в страната и финансиране дейността на главния проводник на неолибералистките глобални цели по света, известният финансов спекулант Джордж Сорос. След като предава идеологическите си позиции, БКП сама кани неговата Фондация „Отворено общество”(ОО). Още първото правителство на Андрей Луканов, един от комунистическите автори на промяната, с Постановление № 76 от 20 юли 1990 г. преотстъпва без срок помещения за ползване в НДК, финансира с 500 хил. лв. (при съотношение 2 към 1 за всеки щатски долар от основния дарител Джордж Сорос) и освобождава от данъци ОО. Световният финансов октопод Сорос е бил снабден от управляващите през първата половина на 90-те за ОО и с 42,100,000 лв. от бюджета на страната, които отпадат при правителството на Жан Виденов. Това развитие води до

предизвикване от страна на финансовия спекулант на голямата инфлация и падането на кабинета на Виденов.

Количеството мозъчни тръстове по света наброява няколко хиляди. В България те са повече от няколко десетки и постоянно се роят.

Българските мозъчни тръстове могат да бъдат охарактеризирани като един вид „невидима ръка“ на българския преход към ултралибералната опустошителна капиталистическа реалност. Самите те се представят за неправителствени организации с декларирана цел развитие на демокрация, свободен пазар, гражданско общество, индивидуални права и т.н., и претендират да се занимават с научна дейност в областите на политиката, правото, социологията, икономиката, културата, етническите проблеми и малцинствата. Организируют срещи и конференции, издават печатни материали, присъстват в медиите, лобират за прокарването на определени закони и самите те пишат законопроекти. Но те не представляват и не развиват гражданско общество, тъй като нито инициативата за създаването им, нито проблемите, с които те се занимават, възникват и са повдигнати отдолу, от гражданите. Инициативата за създаването и дейността им се определят изцяло от техните спонсори по т. нар. проектен принцип, т.е. финансират се само угодни на спонсора теми и задачи, които нямат почти нищо общо с интересите на гражданите и са насочени към тяхното и на обществото изопачаване и деградиране. При липсата на българска почва за финансиране и на здрава идеология западните фондации лесно намират тук кандидати да получат пари, привилегии, пътувания в чужбина и „модерно“ обучение, което всъщност означава индоктриниране и се заплаща с идеологическа вярност.

Валутният спекулант Джордж Сорос с неговата фондация „Отворено общество“ е може би най-известният спонсор на мозъчни тръстове в света. Почти всички български мозъчни тръстове произлизат от „Отворено общество“. Другият главен спонсор е създадената през 1961 г. от Джон Кенеди USAID (United States Agency for International Development, Американска агенция за международно развитие). На нейния сайт пише, че е *„независима агенция на федералното правителство, намираща се под цялостното ръководство на Държавния секретар“*. Една от

основните претенции на мозъчните тръстове е да са независими точно от държавата, а USAID е „независима”, но правителствена?! Мозъчните тръстове са независими от правителствата на страните, в които оперират, а идеологически са зависими от правителството на САЩ. USAID е имала офис в София до 2008 година. Трябва дебело да се подчертае, че от доста страни в света Джордж Сорос е изгонен като финансов спекулант, подстрекател и подпалвач на междуетническо напрежение, а USAID – заради намеса във вътрешните работи съвсем наскоро от Руската федерация.

Друга спонсорираща организация е NED (National Endowment for Democracy, Национална фондация за демокрация). На нейния интернет сайт се мъдри същото двусмислие „*NED е частна фондация с идеална цел ... Всяка година с финансиране от Конгреса [на САЩ] NED поддържа повече от 100 проекта на неправителствени организации ... в повече от 90 страни.*” NED е споменавана и като параван за операции на ЦРУ. Следват „Джърман Маршъл фонд на САЩ”, Фондациите „Форд”, „Рокфелер”, „Карнеги”, „Фрийдъм Хаус” и т.н. За последните няколко е характерно, че правото върху повече от половината членове в борда на настоятелите им принадлежи на частни корпорации, главно банки и консултантски фирми, като, случайно или не, винаги присъства представител на „Голдман Сакс”, „Ситигруп” или „Морган Стенли”. Финансиращите организации са не само от САЩ. Световната банка, Съвета на Европа, Европейската комисия, Програмата за развитие на ООН, фондации като „Фридрих Науман” и „Конрад Аденауер”, и дори фирми като „Тисен-Круп”, пропагандиращи и утвърждаващи ценностите на неолибералния глобален пазар, също финансират неправителствени организации. Известно е, че Централноевропейският университет в Будапеща е творение на Сорос и е първообразът на Нов Български Университет (НБУ). В края на 90-те години Световната банка създава Глобалната мрежа за развитие (Global Development Network), към чието образуване има отношение и Иван Кръстев, основателят на един от най-важните български мозъчни тръстове, "Центърът за либерални стратегии"(ЦЛС).

Първият мозъчен тръст в България възниква още през 1989 г., преди паметната дата 10 ноември, под името [Център за изследване](#)

[на демокрацията](#) (ЦИД) (с основателя Огнян Шентов, Георги Прохаски, Бойко Ноев, Владимир Йорданов, Александър Стоянов и др.). ЦИД се смята за майката на българските think tanks, а СДС е партията на почти всички български think tanks. Мозъчните тръстове са известни на широката общественост преди всичко с имената на хората си. Така, когато Иван Кръстев говори по телевизията, той се представя като политолог, а не като създател и шеф на мозъчния тръст [Център за либерални стратегии](#) (ЦЛС). За Иван Кръстев може да се каже, че е черният кардинал на българската промяна. Георги Ганев, Румен Аврамов, Деян Кюранов и Йонко Грозев също са от ЦЛС. Евгени Дайнов, преподавател в Нов български университет (НБУ), е основателят на [Център за социални практики](#) (ЦСП). От ЦСП е и социологът Васил Гарнизов, също преподавател в НБУ, бивш зам-министър на регионалното развитие. Огнян Минчев е основател на мозъчния тръст [Институт за регионални и международни изследвания](#) (ИРМИ). Един от най-вредните за страната мозъчни тръстове е [Институтът за пазарна икономика](#) (ИПИ) с многобройни сътрудници. Негов основател е Красен Станчев – изпълнителен директор на ИПИ (1993 – януари 2007); народен представител във Великото народно събрание (1990-1991), председател на Комисията по околната среда, член на икономическата и правната комисии; член на Съвета за икономическа политика към президента (1996 – 2001). А членовете на Съвета на ИПИ съвсем не са случайни хора: Левон Хампарцумян, Мартин Заимов, Калин Христов, Димитър Вучев. Други български мозъчни тръстове са [Европейски институт](#) (създател Николай Младенов, Владимир Кисьов, Любов Панайотова), [Международен център за изучаване на малцинствата и межкултурните връзки](#) (Иван Станчов и Антонина Желязкова), който „изследва” етническите и верските въпроси и има за цел пренаписване историята и преобразуване националната и културно-религиозната същност на нацията и страната ни, Фондация „[Пайдея](#)” (Георги Казаков, Мартин Заимов), [Център за академични изследвания](#) (Александър Кьосев, преподавател в СУ). В групата на мозъчните тръстове попада и [Институтът за изследване на близкото миналото](#)” (Ивайло Знеполски, преподавател в СУ, Димитър Паница). Развъдник на всички мозъчни тръстове е [Институт „Отворено общество”](#) –

[София](#) (Георги Стойчев, Георги Ангелов, Стефан Попов). Много мощно, финансирано от Сорос, звено е НБУ с президент на административния съвет Богдан Богданов, по-късно с ректор Сергей Игнатов и експерти на прехода по социалните, верските и етнически проблеми като Михаил Иванов, бивш съветник по малцинствените въпроси на президента Желю Желев, Антоний Тодоров, Евгения Иванова, Илона Томова, занимаваща се с циганското малцинство, Соня Хинкова, работеща по регионалната сигурност. Всички споменати до тук са десни, либерални и крайно десни идейни центрове. Към тази група може да бъде отнесен и Американският университет в Благоевград. В мрежата след 2002 година се появяват и „леви“ неправителствени организации. Такъв е [Институтът за социална интеграция](#) (Живко Георгиев, Юрий Асланов, Георги Стоименов, Сергей Станишев). Свидетелство, че те не разработват различни от неолибералните и неоконсервативни идеи, е дори това, че за него работят хора, като Антоний Тодоров, работещ и в НБУ. Значителна част от сътрудниците на Института за Балканистика също работят в неолибералната мултикултурна линия в полза на Турция и САЩ, за преразглеждане българското минало, вменяване вина на българската нация за определени исторически събития, за разкрасяване същността, миналото и историята на Османската империя. Сътрудници на този институт са „прочулите се” в най-последно време с приспособенческо отричане на турското владичество Йорданка Бибина, Кръстю Манчев, Дженгиз Хаков. В тази „кауза” са ангажирани историци и османсти и от СУ и НБ „Св. Кирил и Методий” като Христо Матанов, Михаил Груев, Евгени Радушев и др. Ангажирани са и определен брой издателства като „Вагабонд”, „Рива”, „Сиела”, а също, инцидентно макар, и Университетското издателство. Като част от мрежата към тази група следва да се добави и сп. „Либерален преглед” с главния му редактор Златко Енев, които са трибуна за тенденциозна антибългарска неолиберална мултикултуралистка пропаганда, но имат претенции за интелектуалност. Подбират си изключително автори-либерали, като например турския нобелист за литература Орхан Памук, който напоследък особено много се дискредитира като обслужващ глобалистките и ислямистки сили във войната в Сирия (виж <http://www.muhalifgazete.com/54943-Liberaller-ve-gericiler-yine->

Pamuk-ta-birlesti.htm и <http://www.ulusalkanal.com.tr/gundem/besar-esadi-tehdit-eden-orhan-pamuka-yanit-h7488.html>). Дневният ред на списанието е изпълнен с важни за българското общество теми от близкото и по-далечно, най-вече модното сред либералите османско минало, което според ултралибералния и мултикултуралистски канон трябва да бъде безочливо разкрасявано, както и тенденциозното и едностранчиво, в полза на Турция, разглеждане на т.нар. Възродителен процес като следствие от „българския национализъм”. Утрира се и темата за „неспасяването” от страна на българската държава на евреите от Македония и Тракия, която в последно време е един от фронтите за антибългарски атаки. Т.нар. либерали ясно се разграничават и отличават от „нелибералите” в областта на хуманитарните и социални науки у нас.

Броят и разновидностите на мозъчните тръстове и НПО в нашата страна е много по-голям от тук посочения. Един от най-важните центрове е незавидно известният и изключително активен Български хелзински комитет (БХК) с неговия председател Красимир Кънев и многобройни сътрудници-“правозащитници”. Финансирани от Институт „Отворено общество”, Фондация „Оук”, Фондация „Лион Ливай”, Фонд „Джърман Маршал”, американската агенция за международно развитие, Демократична комисия към Посолството на САЩ в София, Уестминстърската фондация за демокрация и др., те работят най-вече в областта на много модните сред неолибералистките среди човешки права и права на малцинствата, което има за цел разбиване сплотеността, обезличаване и заличаване на демографски и икономически катастрофиралата българска нация.

Активните мероприятия на мрежата начело с БХК все повече се завъртат около обвиненията срещу България за Холокоста. В рамките на проведената през есента на 2012 г. конференция на БХК на тема „Да опознаем миналото си”, обявената цел е „третирането на евреите от българската държава да се разгледа комплексно – да се обсъди както спасяването, така и съучастието в геноцида”. Зад благовидната цел ясно прозира угоднически към етно-религиозния глобалистки елит подход и натиск България да бъде заставена да се признае за виновна в холокост над свои евреи. Това най-малкото личи от утвърдителното представяне на

последната книга на видната привърженичка на неолибералните етно-религиозни ценности Леа Коен и от прожектирането там на антибългарския македонски филм „Трето полувреме”, разработващ темата за „българския холокост”.

http://past.bghelsinki.org/?page_id=11. „Каузата” на БХК веднага е подета от други елементи от мрежата. Сп. „Либерален преглед отпечатва „отзвучи от конференцията”

<http://www.librev.com/index.php/--/1799-2012-10-10-10-11-08>. Тя може да бъде наречена и кампания, като се прибави

„подкрепата” и от страна на в. ”Дневник”

http://www.dnevnik.bg/analizi/2012/11/17/1946392_prochit_na_istoriata_za_nespasenite_evrei_ili_cenata/ и на „Биволъ –

сайт за независима разследваща журналистика. Съ рогата напредъ!” <https://www.bivol.bg/opasni-sa-opitite-da-se-onevinjva-hitler-za-smetka-na-bulgaria.html>. Тези

изключително важни теми за фалшификациите на българското минало, като т.нар. Възродителен процес и въпросът за българските евреи, както и фалшфицираното представяне на османското минало, а и много рядко разработваният открито проблем за турския шовинизъм и неговото отражение в нашето общество са предмет на отделна огромна задача за българските специалисти, които искат да се борят за модерна консолидирана българска нация.

Много голям брой български политици са минали през „Отворено общество” и мозъчните тръстове в България. Между тях са Александър Божков, Димитър Луджев, Красен Станчев, Николай Младенов, Сергей Игнатов, Мартин Димитров. Но, за да се запази образът им на „независими експерти”, основната маса политически дейци на мозъчните тръстове не навлизат в политиката. Реално обаче, по правилата, които им спускат финансиращите ги организации, те пишат законите на страната ни. Една от целите на мозъчните тръстове е да монополизират областта на социалната, политическата и икономическата експертиза, така че, каквото и да е правителството, то да няма алтернатива при търсенето на експертно мнение. Щом обявяващото се за ляво правителство на Станишев въведе плоския данък от 10% и ИПИ претендира, че го е убедило в това, може да се твърди, че мозъчните тръстове успешно са монополизирани

политическата, социалната и икономическата експертиза. Последният им удар в тази посока е натискът на правителството на ГЕРБ срещу Софийския Университет и БАН, осъществяван от хора от Световната банка и НБУ. И е изключително радващо, че съпротивителните срещу тези унищожителни процеси сили в БАН през последните дни постигнаха победа, в резултат на която от правителството беше отстранен министър Сергей Игнатов.

Много важна задача на мозъчните тръстове е информационният монопол. Контролирането на "демократичното" общество не се изчерпва с контролирането на правителствените решения и законодателството. Необходимо е да се контролира и общественото мнение, за да има пълна сигурност, че отдолу, от народа, така, както се очаква да възниква в демократично гражданско общество, няма да възникне неконтролирана идея. Затова експертите от мозъчните тръстове непрекъснато се появяват в медиите. Медийната изява е една от целите им, която се отчита пред финансовите донори, пример са отчетите на ИПИ. Симбиозата между медии и мозъчни тръстове е доста тясна. Почти няма голям сериозен ежедневник, в който експертите да не публикуват. Изданията на Икономедия (Иво Прокопиев), „Дневник” и „Капитал”, а също Дарик Радио, са нещо като трибуна на мозъчните тръстове. Предавания като „Неделя 150” на БНР и „Панорама” на БНТ, а и доста други, са превзети от „експертите”, а предаване като „Големият избор” по БНТ с жури от Николай Младенов и Мартин Димитров беше тотален, напълно режисиран в естетиката на едновременното приемане в комсомола медиен фарс. Сред популярните журналисти са Явор Дачков (гл. редактор на в. „Гласове“, една от „най-сините“ фигури в българската журналистика), Кирил Вълчев (Дарик Радио, про СДС), Николай Михайлов (психиатър, НБУ), Калин Манолов (издател и преподавател в НБУ), Лилия Колова (координатор на програми, ЦСП), Иво Инджев (журналист и блогър), Светлана Ломева (изп. дир. на Политическата академия за Югоизточна Европа), кметът на Кирково, Петър Живков (МБМД, социолог) и почти всички агенции за проучване на общественото мнение. Тук не е възможно да не бъде споменато името на наглия и неграмотен икономист от екипа на НДСВ Владимир Каролев,

откровен пропагандатор на неолибералните идеи и политически манипулатор.

Друга дейност на мозъчните тръстове е износът на информация. Авторката на много ценното детайлно и задълбочено изследване „Експертите на прехода”, за дейността на тези организации в България, Достена Лаверн, (<http://www.scribd.com/doc/46545214/Ekspertite-na-prehoda>), нарича мозъчните тръстове медиатори. От една страна, те прокарват у нас чужди, най-често нежелани, идеи, които са в национална вреда, а от друга, изнасят доклади за състоянието на България. Но методологията им се спуска по мрежата отгоре, отвън. Става дума за такива помпозни параметри като степен на демократизация (параметър измислен и обявяван от фондация „Фрийдъм Хаус”), индекс за икономическа свобода (обявяван от мозъчния тръст „Фрейзър Институт” и рапортуван за България от ИПИ), индекс на бизнес климата, инвестиционния климат, корупцията и прочее. Мозъчните тръстове изготвят и доклади за частни корпорации и банки, които обмислят инвестиции в България. По този начин те си докарват и страничен доход, което също е повод да твърдят, че са независими. Фактът, че докладите на тези хора представят страната ни навън, включително пред потенциалните инвеститори, показва степента, в която България зависи от тях.

След като към 2000-та година Джордж Сорос официално изнася дейността си вън от България, през първото десетилетие на новия век присъствието и значението му за политико-икономическия живот се увеличава изключително много при идването на власт на Бойко Борисов. Това става чрез политически маркетинг с преки извършители медиите и с най-активна намеса и подкрепа на САЩ и мълчаливото съгласие на ЕС. През 2002 г. е учредено сдружението „Глобална България”, своеобразен заговор, в основата на който са голямата bankerка и съжителка на Бойко Борисов Цветелина Бориславова, свързана с „Отворено общество” чрез неговия шеф Георги Прохаски, който е председател на УС на нейната СИбанк, чрез личния ѝ съветник и партньор в банката Светослав Божилов, бивш член на УС на „Отворено общество”. Освен това чрез присъединяването на финансистите Левон Хампарцумян, шеф на Булбанк и активист на „синята” идея, Франк Бауер, шеф на Българо-американския инвестиционен фонд

и директор на Българо-американската кредитна банка, отпосле станала собственост на Цветелина Бориславова, на популярните неолиберални лобисти Иван Кръстев, Красен Станчев и Огнян Шентов и четирима представители на най-едрия бизнес Валентин Златев, Сашо Дончев, Красимир Гергов, Иво Прокопиев (заради стратегическите им лични бизнес-интереси) и накрая на актуалния шеф на „Отворено общество” – Стефан Попов. Следващият етап е регистрирането в края на 2005 г. на фондация „Типинг пойнт” с учредители част от участниците в „Глобална България”, а именно, Цветелина Бориславова, Светослав Божилов, Иван Кръстев и вече покойният Александър Божков, връзките на когото с „Отворено общество” са обществена тайна, и който е член на настоятелството на НБУ, креатура на „Отворено общество” и на Сорос. През 2008 г. се създава и тв канал, функционираше за кратко време с цел парламентарните избори през 2009г., когато властта с мнозинство е спечелена от хората на Сорос. През 2011 г. Фондация "Отворено общество" и Сорос са наградени с 46 милиона лева субсидии от държавния бюджет.

Според Иван Кръстев, най-главният и най-деен „теоретик” на неолибералната „демократия” у нас, структурите на гражданското общество са най-подходящи и създават предимства за хоризонталните връзки, за изграждането на мрежови връзки и работа в мрежата, които най-добре се противопоставят на централизираните „тежки държавни институции” като правителство, държавен университет и пр., които са склерозирали и функционират вертикално (йерархично). Достена Лаверн доказва съвсем категорично, че неправителствените организации (НПО) са преди всичко „родени от мрежата” и са главно тези на фондацията на Джордж Сорос и на американската организация USAID. А „мрежата” представлява кулминация на реториката на Световната банка, идеолог на глобалната мрежа, славец нейното създаване, като се стреми да убеди, че всички нейни think tanks и организации са автентични продукти на отделните национални познания и условия. Функциите на регионалните и международните мрежи имат за цел да създават „коалиции за натиск”, да извършват трансфер на политически модели, както и да контролират действията и идеите на своите членове в името на една най-кардинална цел – глобалния пазар и глобализма.

Може да се установи, че напоследък мрежата е преминала към нова стратегия – роене, създаване на множество нови организации с нови имена, чрез което да се намали директният състав на ОО, а мрежата да се раздели на множество организации, с нови имена и неопетнени с негативите на ОО организации, финансирани директно от ОО или пък през други дъщерни или дружески на ОО организации. Това явно се прави не без връзка с твърде лошия имидж на ОО в България, просто с цел по-дълбоко законспириране на мрежата, и вероятно, за умножаване на дейностите ѝ. Както предполагат някои блогъри (Даниела Пенкова, <http://dokumentalni.blog.bg/politika/2012/12/21/.1033869>), може да се каже, че неолибералните мозъчни тръстове контролират вече не само почти всички частни и държавни медии, но и т.нар. свободна преса. Блогове и сайтове на все по-често появяващите се „критици” на ситуацията в България често играят водеща роля в организацията на протестите. С други думи, отново са налагани среди, които да подменят дневния ред на обществото и да осигурят то да продължи да живее в мнима реалност и за пореден път да бъде измамено.

Организациите от мрежата имат склонност и се стараят да се изтъкват една друга на преден план. Цитират се и се награждават едни и същи лица и хора. Например, личностите, които БХК номинира за наградата си "Човек на годината", обикновено са активисти от "мрежата". За 2012 г. БХК награди като „Човек на годината” протестиращите на Орлов мост. Този факт е огромна провокация към свободомислието, гражданските позиции и патриотизма на протестиращите. Не е морално и е нелогично, а и недопустимо, с финансови средства от рушителите на българската държавност и нация хората да бъдат награждавани за национална зелена кауза. Защото огромното мнозинство протестиращи участват най-безрезервно с обич и загриженост за българската природа. И една пробългарска позиция би трябвало да е стремеж към сплотяване и заздравяване националното стопанство на демократична основа. А се оказва, че основни лица, които се наемат с ролята на неофициални организатори на протеста, са получавали финансова „помощ” от Институт „Отворено общество” и от Тръста за гражданско общество в Централна и Източна Европа, създаден от частни американски фондации

(Атлантик филантропис, Фондация „Чарлз Стюърт Мот“, Фондацията Форд, Джърман Маршал Фонд – САЩ, Институт „Отворено общество“ и Братя Рокфелер Фонд). Тръстът смята да разпредели до края на 2012 година 75 милиона долара за своите цели. Това е отбелязано в сайта на създадената от Асен Генов Фондация „14-ти януари“. На сайта на Тръста за гражданско общество в Централна и Източна Европа се вижда, че той предвижда да раздаде за 2012 г. шест гранта от по 100 хиляди долара. Известно е, че до края на 2012 г. са раздадени въпросните 75 млн. дол. През 2009 г. са финансирани Фондация „14-ти януари“ с 38 000 долара и наред с тях са финансирани и Българския хелзински комитет, Центъра за либерални стратегии, Институт „Отворено общество“, Института за пазарна икономика, Фондация „Капитал“ и т.н. Блогърът Асен Генов излъчва директно в интернет чрез u-stream протестите на „Орлов мост“, администратор е на групата във Фейсбук „Окупирай Орлов мост“, където си позволява да се държи диктаторски и арогантно изключва от групата хора, които му задават неудобни въпроси и го критикуват. Създател е на „Гневни млади хора“, на [Бойкометър в Politikat.net](#) и е член на националния съвет на ПП „Зелените“, за която е известно, че официално се обявява за ценностите на неолиберализма – запазване данъчната тежест и плоския данък, свиване бюджета и пр. (стр. 10 от програмата им). „Сърдитите (гневните) млади хора“ е проект на [PIA News Agency](#), който се реализира в партньорство с [Институт за развитие на публичната среда](#) и [Фондация „14 януари“](#). Партньори на [Института за развитие на публичната среда](#) на първо място са Фондация [Институт „Отворено общество“](#) и Джърман Маршал Фонд. Има и специално заделени средства за България. Програмата Marshall Memorial Fellowship на Фонда има за основна цел „да идентифицира и подкрепя настоящи и бъдещи лидери“ – икономически, финансови и политически – които ще продължават да задълбочават неоколониализма и затъването на хората в мизерия, ще продължават да унищожават държавното участие в стопанството, да осигуряват огромни мълниеносни печалби за корпорациите, концесии за жълти стотинки на подземните ни и други природни богатства и по-нататъшното разлагане на нацията.

В интервю [пред в-к Преса от 13-ти август 2012 г.](#) Генов и

съучредителят Константин Павлов – Комитата казват, че Фондация “14-ти януари” е получила още 2 финансираня – едно от Институт „Отворено общество”, а другото – отново от Тръста за гражданско общество. Пак там казват, че точно Тръстът ги е посъветвал да създадат Фондацията, тъй като без такава нямало как да им платят. Стойността на второто финансиране от Тръста е 80 000 долара. Ето и линка: [Финансиране на Фондация 14-ти януари от Тръста за гражданско общество в Централна и Източна Европа](#). Значи, само от Тръста за 2 години съществуване са получили 120 хил. дол. Допълнително Тръстът изплаща 75 хил. дол. по програмата "Киберактивизъм" на Института за развитие на публичната среда – <http://www.ceetrust.org/grant/734/>.

Най-интересното е, че Фондация “14-ти януари” получава десетки хиляди долари "за борба за повече прозрачност", но на сайта ѝ не са публикувани собствените ѝ отчети!

Тук трябва да се подчертае, че като шеф на НПО „Прозрачност без граници” Диана Ковачева се бори „за повече прозрачност”. После тя става министър на правосъдието в правителството на Бойко Борисов и под нейно ръководство он-лайн регистърът, на който могат да се проверяват отчети на фондации и НПО-та, престава да работи. Както се казва, страшна борба пада! Такава, че с ценната държавна помощ „прозрачността” в НПО-тата започва да дрънка.

Асен Генов е номиниран от Светла Баева и Годор Годоров от БХК за Човек на годината 2011. Асен Генов, Атанас Чобанов и журналистите от Дневник и Капитал са номинирани от БХК, и през 2011, и през 2012 г.

(http://humanoftheyear.org/?page_id=3409). За защита на общественя интерес, свързан с опазването на природата и правовата държава, както се казва на сайта на БХК, освен протестиращите на „Орлов мост”, са номинирани още “За Витоша” – Тома Белев, сдружение “Варна диша” – Иван Станчов и др.

Освен голямата награда "Човек на годината", журито определя и две подгласни, както и три специални награди. Асоциацията на европейските журналисти – България и Тома Белев са отличени с двете втори награди. Росен Босев от “Капитал” взима приза за цялостен принос към защитата и утвърждаването на правата на

човека в България. Спас Спасов (кореспондент на “Дневник” и “Капитал” във Варна) получава специалната награда за журналистическа доблест. Радослав Стоянов е обявен за "Активист на годината". На церемонията е обявен и носителят на Наградата на публиката – събралият най-много гласове при онлайн гласуването на сайта humanoftheyear.org. Това е независимият сайт за разследваща журналистика "Биволъ". Дали, като се има предвид, че и уволненият шеф на Парк „Витоша” и на сдружение „За Витоша” Тома Белев твърди, че няма нищо неморално да се взимат пари от НПО-та за зелената природна кауза, че номинацията му е подкрепена от сайта „Биволъ”, може да се каже, че това са все хора на мрежата или гравитиращи към нея? Или пък трябва да заключим, че експертите на мозъчните тръстове продължават успешно да играят ролята на „естествени“ лидери на гражданското общество?

Ясно е защо неолибералните НПО-та като БХК номинират лица като Асен Генов – той е техен човек, както се казва. Откровен привърженик е на неолибералната система, не желае нейната смяна с по-справедливо обществено устройство, явно иска българите да продължават да затъват в олигархичното си робство и това личи от много негови декларации, които говорят за деформирано обществено мислене в полза само на най-облагодетелстваните и олигархията и за полагане елементарни усилия да представи язвите от системата и теглилата в обществото като „комунистическа омраза към богатите” („Защо ползвате продуктите на богатите? Ползвайте пощенски гълъби, не епъли и смартфони”). Дори в тези думи личи угодническият и самодоволен стремеж на полуинтелигента да се самоопредели и приобщи към богатите и силните, според него. И критиките в Бойкометъра на правителството на ГЕРБ са насочени към целта „да участваме в този процес (вътрешната и външната политическа обстановка) и доколкото е възможно да му влияем”, т.е. да бъдат медиатори в утвърждаването ценностите на „богатите”, олигарсите и суперлибералите. Медиаторите водят нагласите на общественото мнение към изпълнение на крайнодесните намерения на управляващите. В. „Капитал” дори иска от Бойко Борисов „да се закълне”, че ще изпълни крайнодясната си програма!

http://www.capital.bg/politika_i_ikonomika/bulgaria/2007/09/21/37903

[8_gerb_v_idealniia_sviat/](#). Освен критик на Бойко Борисов, Генов е критик и на световното гражданско движение "Окупирай". Явно, защото то е насочено против богатите и олигархията, към които той се самоотнася, в противовес на „париите презрени”. "Гневни млади хора" са вече основен източник на информация за гражданското общество, и дори получават приза „Валя Крушкина“ като Гражданска медия. Постигат го с познати прийоми – канят доказани вече личности с гражданска позиция срещу съществуващата система, и покрай тях пробутват хора като ексцентричния Николай Колев-Босия за изразители на гражданското недоволство. Логиката сочи, че организаторите на „Орлов мост” са същите, които организират и „Доматената революция” пред Съдебната палата. „Спонтанният” протест на Орлов мост започна с организирането му във Фейсбук от анонимен профил, подвизаваш се под името Фонтан Монтански. Организирането на протеста е приписвано на ПП „Зелените”, но самите „зелени” или поне онези от тях, които са активни и провеждат срещи с премиера по негова изрична покана, не знаят нещо за организацията. Т.нар. доматена революция започва по същия начин – уж „спонтанно”, от страница във Фейсбук, наречена „Модерно гражданско общество”. Както се казва, достатъчно е да се махнат думите „модерно гражданско” и на тяхно място да се постави „отворено”, и всичко си идва на мястото. В един момент става ясно, че в основата на „Доматената революция” е не друг, а енергичният вездесъщ Асен Генов. Той определя правилата и как да станат нещата. Има още няколко фиктивни профила и няколко реални, които създават впечатление за активност. В следващия момент се изяснява, че на протеста „Доматена революция” не е нужно да се издигат искания, и записаните искания на „спонтанно” организиралите се и „действително” спонтанно вземащи решения са изтрети. А може би идеята на тези „хитгро” замислени ходве и спектакли е да няма искания, за да може, като се излезе на този протест, да се повторят едни позабравени събития от 97-ма, когато хората бяха употребени по най-долен начин?!

Генов е администратор и на „Томатина“ във Фейсбук – групата, която се опита да превърне в кумир Босия и да организира протести на гражданското общество. Инициаторът на

доматените замеряния, Босия, известен като „борец за демокрацията” от предишни периоди, в същото време [пред микрофона на „Гневни млади хора”](#) започва да обяснява как се готви да представя идеите на прочутия неолиберал Вацлав Клаус. В групата „Окупирай „Орлов мост” във Фейсбук, където участниците Радо Райков и Евгени Попов изискват да декларира източника на доходите си, а той се държи високомерно като недосегаем, Генов си има свои защитници като Антоанета Цонева, която е от същите среди на мрежата – председател на Управителния съвет на сдружение „Институт за развитие на публичната среда“ – София. Тя също е номинирана за Човек на годината 2012” от БХК

(http://humanoftheyear.org/?page_id=3189). Една от номинациите е от активната участничка в групата във Фб „Окупирай „Орлов мост” Лила Кара. Както личи от постовете ѝ, беззаветна поклонничка на САЩ, агресивна и необосновано яростно нападаща други, освен нейното, становища за американската политика спрямо България емигрантка в САЩ.

Много красноречива е кресливата защита на правозащитниците от БХК срещу „пряката, безскрупулна „дисциплинарна” репресия срещу съдията Мирослава Тодорова, която цели да сплаши” в скандалния случай през 2012 г. със съдийката Мирослава Тодорова, която също се оказва наградена от този комитет – като Човек на годината 2011. Освен това нейното сдружение „Съюз на съдиите” също е спонсорирано с огромни суми от вездесъщата мрежа (http://www.dnevnik.bg/bulgaria/2012/07/12/1864118_pravo_zashtitnici_visshiat_sudeben_suvet_osvirepia/). А пък Асен Генов, сайтът „Биволъ”, в „Дневник” много усилено също се застъпват за съдийката. Така връзката между стоящите зад хората от „Орлов мост” манипулатори, ПП „Зелените”, БХК и позициите на мрежата става повече от очевидна. Що се отнася до създателя на „независимия сайт за разследваща журналистика "Биволъ" Атанас Чобанов, номиниран нееднократно от БХК, той по-скоро се оказва много тясно свързана с ДСБ и нейния председател Иван Костов авантюристична и одиозна личност, прочула се със сътрудничеството си с Уикилийкс, на които изпраща основаващи се върху слухове и обществени клюки грами

http://www.standartnews.com/balgariya-obshtestvo/proteje_na_dsb_i_nss_shantajira_rodniya_elit-144294.html.

Не е особено странно и това, че Иван Станчов е номиниран всяка година от БХК – той участва доста активно в защитата на морската градина във Варна. Фигурата на 80-годишния впечатляващ мъж стои донякъде своеобразно и обнадеждаващо на фона на младежката маса край него в протестите. Станчов обаче се завръща през 1990 г. след много дълга емиграция в САЩ и Великобритания, за да се включи веднага много активно в предизборната кампания на СДС, през 1991 г. е посланик на правителството на СДС във Великобритания и Ирландия, през 1994 г. е посланик за специални поръчения и министър на външните работи, през 1999 г. е външнополитически съветник на президента Петър Стоянов, а впоследствие – и на президента Георги Първанов, основател и член на НПО-то „Международен център за изучаване на малцинствата и междукултурните връзки”, съосновател на НБУ и Американския университет – Благоевград, членува в Атлантическия клуб – София. С една дума, Иван Станчов прилага на най-високо държавно равнище в България неолибералната практика и работи в полза на атлантическо-турските цели на глобализма

https://www.facebook.com/photo.php?fbid=471721329547348&set=a.190422681010549.62559.190311954354955&type=1&relevant_count=1&ref=nf.

И на това място сред протестите от 2012 г. отново изниква „рокаджийската” фигура на експерта Евгени Дайнов, който е работлив – отново е през ден в медиите, но и по площадите, и на „Орлов мост”. И си помни функцията – на псевдокритик и медиатор, на експерт, който винаги „най-проницателно” разкрива язвите на властта и със завидно самочувствие винаги дава „най-правилния” ум. Не само стараещ се да си вади хляба, но да не изпада от дневния ред на протестиращата общественост, да ѝ дава тон и „искрено” да внушава и сочи вярната посока на недоволството – към критика на правителството на ГЕРБ. И толкова. А, да: и да поддържа раздробяването и разводняването – включително и поради успешните действия на медиаторите – на не особено взривоопасната протестна енергия на българското

общество; да продължава да осигурява „правилния цивилизационен избор“ на България. В каква неопределена и аморфна атмосфера и политико-идеологическа настройка преминават последните зелени протести против застрояването на Иракли може да се проследи в репортажите на младежкото предаване „Аларма” на Програма „Христо Ботев”, БНР: <http://www.youtube.com/watch?v=GA2UcrVlw1U> http://www.youtube.com/watch?v=a77e_0enPYM.

Активността на крайно десните глобалистки „експерти” и „критици” на българското обществено развитие са насочени, както винаги, към смяна на управляващите, на политическия елит и към налагане на поредните „спасители”, а не към единственото спасение – смяна на статуквото, системата и модела на обществена организация със система на социална и правова държава, в полза на всички членове на обществото, която от корен да отрече последния най-ретрограден стадий на капитализма – финансовия глобален неолиберализъм. Крайно дясната глобалистка идейна активност и нейната мрежа в България осуетяват изграждането на нов тип интелигенция, която е призвана да намери новия път за национално възраждане и подем – интелигенция съвременна европейски образована и авангардно ориентирана в политическо отношение, търсеща чрез промяна и реформи национална алтернатива на неолибералното българско тресавище.

януари, 2013 г.

Емилия-Боряна Славкова